

FRIHETEN

Nr. 32 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

NORDMENN - PASS PÅ!

Hitler har gitt ordre om at Norge skal yte mer til den tyske krigs-innsats. Denne gangen gjelder det først og fremst fagarbeidere innen metall-industrien. De skal tvangsutskrives og formentlig sendes til de tyske rustningsfabrikker.

For denne slags tvangsutskrivning gjelder det samme som for den såkalte nasjonale arbeidsinnsats: Ingen nordmann må ta slikt arbeid, eller medvirke til at andre tar det.

Klubbstyres og arbeidsgivere vil i den nærmeste framtid få anmodning om å medvirke til denne utskrivning under foregivende av at de best kjenner til hvem som kan sendes uten å tilføye den enkelte bedrift vesentlig skade. Dette argument kan det være noe i, det virker derfor ganske besnærende, men ingen må la seg lure.

Parolen er: Ingen nordmann til tysk arbeid. De som på den ene eller andre måte er med å tar ut folk, eller medvirker til at det tyske krav blir ført ut i livet, blir å betrakte som forræder mot det frie Norges sak.

SOVJET-SAMVELDET — TYSKLAND

De som har fulgt med i de tyske krigskomunikeer og samtidig hatt høve til å sammenligne disse med meldingene fra Moskva og London, vil ha lagt merke til at tyskerne i den siste tid har forandret sin tak-tikk når det gjelder meldingene om krigsoperasjonene på østfronten. Før var de langt etter, ofte hele uken, når det gjaldt å melde om egne nederlag, nå er de tidlig ute, ofte før de allierte. Hva kan grunnen være? Er tyskerne plutselig blitt mer ærlige? Å, nei. Årsaken er nok en

ganske annen. Tyskerne er i knipe. Den røde hær har tilføyet dem voldsomme nederlag. Sommer-offensiven varte bare 5 dager, så var de «uovervinnelige» tyske soldater på tilbaketog og om ikke lang tid kan de stå overfor den mulighet at krigen føres innenfor Tysklands grenser. Regnperioden som tyskerne satte sin lit til har ikke sinket russerne i nevneverdig grad. Dnjepers østbredd er rensket for tyskere helt ned til Saporosje. På vestbredden har russerne enkelte sterke bruhoder, mens veldige masser av soldater og materiell ligger ferdig og venter på det gunstige øyeblikk til å sette over elva. Mellom Melitopol og Saporosje

pågår veldige kamper. Det russiske press er voldsomt, mens tyskerne på sin side setter inn alt hva de kan få bragt fram for å hindre gjennombrudd. For tyskerne gjelder det her hele Krim-hæren, omlag 1 mill. mann.

Et gjennombrudd her vil kunne føre til et nytt Stalingrad for tyskerne.

Under sin sommeroffensiv har russerne nå befridd omlag 200 000 kv. km. land. Gratis har de ikke fått dette, tapene både av mennesker og materiell er meget store, men slagkraften til den røde hær er ikke svekket. Det er endog de militære medarbeidere som hevder at en egentlig ikke kan snakke om virkelig russisk offensiv ennå, men kun opprenskningsaksjoner for å skaffe gunstige utgangsstillinger for den virkelige offensiv som da skulde komme med kulden og vinteren. Vi skal ikke gå nærmere inn på dette, men en skal være merksam på at Den røde hær ennå har omlag 10 mill. mann, fullt utdannede soldater som ikke har vært ved fronten ennå. De har det beste utstyr som overhodet kan skaffes i dag og det i en mengde som vilde rekke til det tredobbelte antall.

Videre har Den røde hær en ledelse som nå under en vel to års krig har vist seg å kunne mestre alle situasjoner. Dette er virkelighet som skulde gi noen hver en advarsel når det gjelder den slagkraft som Sovjet Samveldet representerer.

Vinteren nærmer seg, og dermed nederlaget for den tyske øst-hær. Millioner av soldater ligger igjen på slagmarken der den har måttet trekke seg tilbake. Men det er ikke bare soldater som ligger igjen i den tyske hærs fotspor. Det er hundretusener kvinner, barn og oldinger som er myrdet av de bastialske nasister.

Her er vi ved årsaken til omslaget i de tyske meldinger. Det gjelder nå å overbevise både de hærtatte landa og vestmaktene om den overhengende «bolsjevikiske» fare som truer. «Den tyske hær forblør for å redde Europa».

Helt uten virkning er dette omslag ikke. Det finnes desverre folk som biter på den kroken også. Dette spiller liten rolle når det gjelder enkeltindivider, men kan en ha sikkerhet for at denne propaganda ikke finner gjenklang i kretser hvor det kan ha avgjørende betydning for krigens gang og varighet?

Det tyske diplomati er for tiden i febrilsk virksomhet. Tyskland er i dag rede til å slutte fred, øst eller vest spiller innen rolle. «Kampen mot bolsjevismen» stikker ikke dyper enn at Hitler hva tid som helst er villig til å slutte fred med Sovjet Samveldet, bare ikke på den eneste betingelse som stilles: **B e t i n g e l s e s l ø s o v e r g i v e l s e.**

Det er dem som frykter at Sovjet Samveldet vil slutte fred på andre betingelser når landet er rensert for tyskere. Det er ingen grunn for en slik frykt.

Tysklands krigsmål er: Tyskland som herre over hele verden. Undertrykkelse og utbytting av alle andre land.

Sovjet Samveldets krigsmål er: Ned med nasismen. Frihet for alle undertrykte folk. Hvert enkelt land skal selv bestemme sitt styresett ut fra det som naturlig passer for vedkommende land, og uten innblanding fra andre stater. Kort og godt frihet for menneskene.

HAR DU LEST «FRIHETEN», SÅ
SEND DEN VIDERE — — —
MEN VÆR FORSIKTIG

DANMARK KJEMPER — KJEMPER VI?

Til regjeringen:

«Forlang av oss på hjemmefronten
at vi også gjør vår plikt».

I tysk fangenskap sitter den mann som modig sto fram og pekte ut vegen for det danske folk, Kai Munk. I samband med den siste utviklingen i Danmark skriver «London-Nytt» et kommentar til Kai Munks krigs-preken i sin kirke første nyttårsdag, et kommentar som vi gir vår fulle og hele tilslutning:

«Før 8 måneder var gått etter prekenen, fulgte Danmarks ungdom Kai Munk's appell. Mange hundre av dem ga sine liv, enda flere ble såret eller ført i fengsel. De tapte, men de kjempet da heller ikke for øyeblikkelig seier, de kjempet for Danmarks selvspekt og ære - de viste oss hvordan også et lenket folk kan slåss. De vant.

Hvordan er det så med oss, vinner vi?

Den 9 april 1940 sa den norske regjering med Kong Håkon i spissen A. Hele Norge elsker dem og hyller dem for det. Riktignok ble vi hurtig slått militært, men vår passive motstand og vår ånd har det ikke lyktes for tyskerne å bryte. Vi vant. Norge ble et foregangsland for hele verden når det gjaldt åndelig kamp mot undertrykkerne.

Flere år er gått, krigen skjerpes og utviklingen holder på å gå fra oss. Snart kjemper hele den frie verden mot nazioverfallsmenn og bødler. I alle okkuperte land kjempes det - men ikke i Norge. Den frie verden snakker ikke lenger om Norges kamp. Nei, den frie verden snakker om kampene i Jugoslavia og Hellas, om den forbitrede motstand i Polen, om danskenes heroiske innsats, om sabotasjen og kampene i Frankrike, om sabotasjen i Belgia og Holland, kort sagt om all den kamp som kan forkorte krigen. I Norge er det fremdeles passiv motstand og den blir ikke bedre med tida.]

Vi ber derfor regjeringen si B for hjemmefronten. Dere i regjeringen nølte ikke da det gjaldt for dere å gå i en uviss landflyktighet, dere nøler ikke med å sende våre sjømenn til sjøs og våre flygere til værs. Dere ber oss om å forholde oss rolige og ikke utsette oss for noen risiko. Av våre aktive kjempende ute forlanger dere at de gjør sin plikt. Forlang av oss på hjemmefronten at vi også gjør vår plikt, at vi yter det som våre døde og våre fengslede kamerater forplikter oss til. Forlang aktiv innsats av oss. Vi er ikke lenger noe foregangsland i kampen mot Hitler-tyranniet. Tvert imot, vi ligger etter. Så lenge er den norske hjemmefront blitt skamrost utenfra at vi nesten har glemt at det er utvikling i all kamp. Den norske fronten sykner langsomt hen, den råtner i mangel på oppgaver, ja, den råtner fordi en stor del, den største del av befolkningen har slått seg til ro med at vi skal bli befridd av andre mens vi selv sticker hodet i sanden.

Hva kan vi gjøre? Jo, vi kan yte motstand mot alt tysk. E t h v e r t

tysk påbud må saboteres, koste hva det koste vil. Vi må nå alle sammen forstå at hvert arbeid som blir utført for tyskerne forlenger krigen. Det betyr at hver dag vi er med på å forlenge krigen dør våre allierte på slagplassen eller i fengslene, det betyr at for hver dag som går, kommer det færre av våre hjem.

Også vi vil inntil fortvilelse nødig se våre hjem i ruiner og våre barn rulle seg med avrevne lemmer i splinter og murstøv. Men det er noe vi ennå nødigere vil se. Det er Norges sjel ødelagt, Norges sak forrådt, glemt i selvoppgivelse og lunkenhet.

Norge er i søkelyset, verden ser på oss fordi våre foregangsmenns kamp har gjort Norge kjent».

DEN SVENSKE

LANDSORGANISASJON

har vedtatt en uttalelse der den uttrykker sin sympati for det norske folk og den kamp det fører. Det gleder oss at den svenske landsorganisasjon ennå er fri og kan vedta uttalelser i den retning. Vi er også klar over at ledelsen i dette høve hadde hele sin medlemsflokk med seg. Det kjempende Norge har mottatt mange bevis på at store deler av det svenske folk følger kampen i Norge med den aller største interesse og er villig til å hjelpe oss under vår mørketid. Vi sier takk for dette. Det føles så godt å vite at det også utenfor vårt land finnes folk som deler vår sorg over de tilstander som er påtvunget oss av en overmektig overfallsmann. Det lyser opp i vår kamp å motta slike beviser på velvilje og sympati.

Dessverre må vi likevel si at utover det å sette humøret litt opp hjelper slike uttalelser oss svært lite. Vi har nå i over 3 år ført vår kamp, en bitter kamp på liv og død. Våre motstandere har i hele denne tid høstet fordel av den velvilje den svenske regjering har vist dem ved å tillate transporter av krigsmateriell gjennom Sverige.

Når vi nå har fått så klart bevis for at den svenske landsorganisasjon føler med oss nordmenn, finner vi å måtte rette en inntrengende bønn til denne mektige faktor i svensk politikk om at den gjør hele sin innflytelse gjeldende likeoverfor regjeringen i Sverige slik at transportene nå kan bli stoppet.

Vi ber de svenske arbeidere rekke det kjempende Norge hånden og støtte oss positivt i vår kamp — Settes landsorganisasjonens kraft inn likeoverfor regjeringen vil det være en faktor som den neppe kan komme utenom.

DET GÅR FOR SMÅTT —

Kampen mot angiverne førte til at de ble mer forsiktige i sin framferd. En del av dem ble også tause for alltid. Nå ser det ut til at kampen er slappet noe av. Det må ikke skje. Angiverne er det frie Norges verste fiender, de må utryddes. Finn fram igjen silkesnoren og tollekniven, våre utmerkede, lydløse apparat. La ingen angiver føle seg sikker, selv ikke i sin egen seng.